

РЕЙ БРЕДЪРИ ГРЪМНА ГРЪМ

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

Рекламата на стената трептеше, сякаш се намираше под течаща отгоре ѝ топла вода. Екълс усети как примигва и надписът пламна в мига на мрак:

САФАРИ ВЪВ ВРЕМЕТО АД

САФАРИ ВЪВ ВСЯКА ГОДИНА ОТ МИНАЛОТО.
ИЗБИРАТЕ ПЛЯЧКАТА.
ОТКАРВАМЕ ВИ ТАМ.
УБИВАТЕ Я.

В гърлото на Екълс се събра топла слюнка; преглътна с усилие. Мускулите около устата му образуваха усмивка. Бавно вдигна ръка, в която се вееше чек за десет хиляди долара.

— Гарантирате ли, че ще се върна жив от сафарито? — попита той човека зад бюрото.

— Нищо не гарантираме — отвърна служителят. — Освен динозаври. — Той се обърна. — Това е господин Травис, вашият ловен водач в Миналото. Той ще ви казва какво, кога и къде да стреляте. Кажете ли не стреляйте, не стреляте. Ако не се подчините на заповедите му, глобата е още десет хиляди долара, плюс евентуални проблеми с властите, когато се върнете.

Екълс хвърли поглед през огромния кабинет към гъстата плетеница извиващи се и бръмчащи проводници и метални кутии, към сиянието, което ставаше ту оранжево, ту сребристо, ту синьо. Чуваше се тътен, сякаш на гигантски лагерен огън изгаряше самото Време, всички години и листа от календарите, всички часове и дни — събрани накуп и подпалени.

Едно докосване, и горенето моментално щеше да тръгне в обратна посока. Екълс си спомняше дума по дума рекламата. От сгурия и пепел, от прах и въглини, подобно на златни саламандри ще скочат старите зелени години; рози ще изпълнят с аромата си въздуха, бялата коса ще стане катраненочерна, бръчките ще изчезнат; всичко ще полети назад до семето, ще избяга от смъртта, ще се втурне към началото си, слънцето ще изгрява на запад и ще залязва величествено

на изток, луната ще изяжда себе си от другата страна и всичко ще се напъха едно в друго като в китайски кутии, като зайци в шапки, всичко ще се върне към новата смърт, смъртта на семето, зелената смърт, към времето преди началото. И всичко това — с едно-единствено докосване.

— По дяволите — ахна Екълс, а светлините от Машината заиграха по слабото му лице. — Истинска Машина на времето. — Поклати глава. — Кара те да се замислиш. Ако изборите вчера бяха минали зле, сигурно сега щях да съм тук и да бягам от резултатите. Слава Богу, че Кийт победи. Съединените щати ще имат чудесен президент.

— Да — каза мъжът зад бюрото. — Изкарахме късмет. Ако беше спечелил Дойчър, щяхме да имаме диктатура от най-лош вид. Този човек е против всичко — милитарист, против християнството, против човечността, против разума. Знаете ли, звъняха ни хора, уж на шега, ама не точно. Питаха дали не могат да се прехвърлят да живеят в хиляда четиристотин деветдесет и втора, ако Дойчър стане президент. Разбира се, работата ни не е да организираме бягства, а сафари. Както и да е, президентът е Кийт. Остава ви само една грижа...

— Как да убия динозавъра си — завърши вместо него Екълс.

— *Tyrannosaurus Rex*. Гръмовният гуцер, най-ужасното чудовище в историята. Подпишете това. Случи ли се нещо с вас, вината не е наша. Онези животинки са гладни.

Екълс пламна.

— Опитвате се да ме изплашите!

— Честно казано, да. Не искаме да пращаме такива, които ще се паникьосат още при първия изстрел. Миналата година загинаха шестима водачи и дузина ловци. Ние сме тук, за да осигурим най-жестоката тръпка, за която би мечтал един *истински* ловец. Да ви отведем шейсет милиона години назад в миналото, за да приберете най-грамадната плячка на всички времена. Чекът ви е все още у вас. Скъсайте го.

Последва дълго мълчание, през което господин Екълс не откъсваше очи от чека. Пръстите му трепнаха.

— Е, късмет — каза мъжът зад бюрото. — Господин Травис, поемете го.

С оръжие в ръце тръгнаха мълчаливо през помещението към Машината, към сребърния метал и ревящата светлина.

Първо ден, после нощ, после пак ден и пак нощ, а след това — ден-нощ-ден-нощ-ден. Седмица, месец, година, десетилетие. 2055, 2019. 1999! 1957! Отлетяха! Машината ревеше.

Сложиха си кислородните шлемове и провериха радиостанциите.

Екълс се люлееше в мекото кресло, стиснал зъби и с преbledняло лице. Усети как треперят ръцете му, погледна надолу и видя, че е стиснал с всички сили новата карабина. В Машината имаше и четирима други. Ловният водач Травис, помощникът му Лесперънс и двама други ловци, Билингс и Крамър. Седяха и се гледаха, а годините профучаваха край тях.

Екълс усети как устните му се раздвижват.

— Тези пушки могат ли да свалят динозавър?

— Ако го улучиш на точното място — разнесе се гласът на Травис в шлема му. — Някои динозаври имат два мозъка, един в главата и един далеч назад в гръбначния мозък. Ще стоим настрана от тях. По-добре да не си играем с късмета. Пуснете първите два куршума в очите, стига да успеете. Ослепете ги, а след това се целете в мозъка.

Машината виеше. Времето бе като прожектиран назад филм. Слънца летяха в небето, преследвани от милиони луни.

— Мили Боже — промълви Екълс. — Всеки ловец, живял някога, би ни завидял. В сравнение с това Африка е като Илинойс.

Машината забави ход; писъкът ѝ премина в мърморене. После спря.

Слънцето спря в небето.

Мъглата около Машината се разнесе и те се оказаха в миналото, в наистина далечното минало — трима ловци и двама водачи със сини метални пушки на коленете.

— Христос още не се е родил — каза Травис. — Мойсей не е изкачил планината, за да говори с Бог. Пирамидите са все още в земята, чакат да бъдат изсечени и изградени. *Помнете* това. Александър, Цезар, Наполеон, Хитлер — никой от тях не съществува.

Мъжете кимнаха.

— Това — показва господин Травис — е джунглата от шейсет милиона двеста петдесет и пет години преди президент Кийт.

Посочи им една метална пътека, която се губеше в зелената пустош над някакво димящо блато, сред огромни папрати и палми.

— А това е Пътеката, прокарана за вас от Сафари във времето АД. Рее се на петнайсет сантиметра над земята. Не докосва нито една тревичка, цвете или дърво. Изработена е от антигравитационен метал. Целта ѝ е да не ви позволява по никакъв начин да докосвате света на миналото. Стойте на Пътеката. Не слизайте от нея. Повтарям. *Не слизайте. Каквото* и да става! Паднете ли, плащате глоба. И не стреляйте по нищо, без да сме разрешили.

— Защо? — попита Екълс.

Седяха в древната пустош. Вятърът довяваше далечни крясъци на птици, миризмата на смола и старо солено море, на влажни треви и кървавочервени цветя.

— Защото не искаме да променяме Бъдещето. Защото мястото ни не е тук. Властите не *харесват*, че сме тук. Налага се да плащаме тлъсти рушвети, за да можем да работим. Машината на времето е ужасно докачлив бизнес. Без сами да подозираме, можем да убием някое важно животно, малка птичка, бръмбар, дори цвете, и по този начин да унищожим важна брънка в развитието на видовете.

— Не ми е съвсем ясно — каза Екълс.

— Добре — продължи Травис. — Да кажем, че тук случайно убиваме една мишка. Това означава, че всички бъдещи поколения на конкретната мишка са унищожени, нали?

— Да.

— И поколенията на поколенията на поколенията на същата мишка! Само с една невнимателна стъпка унищожавате първо една, после десет, хиляда, милион и *милиард* възможни мишки!

— Добре, мъртви са — каза Екълс. — И какво от това?

— Какво от това? — Травис тихо изсумтя. — Е, какво ще стане с лисиците, които се нуждаят от тези мишки, за да оцелеят? Защото изчезнат ли десет мишки, една лисица ще загине. Изчезнат ли десет лисици, един лъв ще умре от глад. Няма ли го него, ще пострадат какви ли не насекоми и мършояди; безброй най-различни живи форми ще бъдат подложени на хаос и изтребление. И в крайна сметка може да се стигне до следното — петдесет и девет милиона години по-късно

някой пещерен човек, един от дузината в *целия свят*, излиза на лов за диво прасе или саблезъб тигър. Но ти, приятелю, си *настъпил* всички тигри в района. Настъпвайки *една-единствена* мишка. И пещерният човек умира от глад. А той, забележете моля, не е просто *който и да е*, не! Той е *цял бъдещ народ*. От неговите слабини са щели да се появят десет синове. От *техните* — сто други, и така нататък, до появата на цивилизацията. Унищожиш ли един-единствен човек, унищожаваш една раса, един народ, цяла история. Все едно да убиеш някой от внуците на Адам. Настъпването на една мишка е като земетресение, последиците от което ще разтърсят Земята из основи и ще променят съдбите на всички и всичко. Със смъртта на един пещерен човек изчезват милиардите му все още неродени потомци. Рим може никога да не изникне на седемте си хълма. Европа може завинаги да си остане тъмна гора и само Азия да процъфти. Настъпете една мишка, и ще разрушите пирамидите. Настъпете мишка и ще оставите във Вечността отпечатък като Големия каньон. Кралица Елизабет може да не се роди, Вашингтон може да не прекоси Делауеър, може изобщо да няма никакви Съединени щати. Така че внимавайте. Следвайте Пътеката. *Никога* не слизайте от нея!

— Разбирам — каза Екълс. — Значи не бива да докосваме дори *тревата*?

— Точно така. Смачкването на едно растение може да доведе до неизвестно какви резултати. И най-малката грешка ще се умножи неимоверно за шейсет милиона години. Разбира се, възможно е теорията ни да е погрешна. Възможно е да *не сме* в състояние да променяме Времето. Или пък да го правим по съвсем неуловим начин. Мъртва мишка тук означава неравновесие в количеството насекоми там, по-късна диспропорция в популацията, лоша реколта, депресия, масов глад и в крайна сметка — *социални* промени в някакви далечни страни. А може пък резултатът да е още по-незначителен. Да кажем, лек полъх, шепот, косъм, тичинка във въздуха — някаква съвсем мъничка промяна, която спокойно би останала незабелязана. Кой знае? Кой може да каже със сигурност? Ние не знаем. А само предполагаме. И докато не разберем със сигурност дали нашата намеса във Времето може да предизвика страшен гръм или леко шумолене в Историята, трябва да сме ужасно внимателни. Както знаете, преди заминаването ви тази Машина, тази Пътека, облеклото и телата ви са стерилизирани.

Ще носим кислородните шлемове, за да не пренесем наши бактерии в древната атмосфера.

— А как да разберем по кои животни да стреляме?

— Отбелязани са с червена боя — отвърна Травис. — Днес, преди това пътуване, пратихме в миналото Лесперънс. Той дойде точно в тази епоха и проследи някои животни.

— Значи ги е изучавал?

— Да — каза Лесперънс. — Проследявам целия им живот и отбелязвам кои живеят най-дълго. Не са особени дълголетници. Колко пъти се чифтосват. Не много често. Животът е кратък. Когато намеря някое, което ще умре затиснато от дърво или ще се удави в торфено блато, отбелязвам точния час, минута и секунда. После мятам граната с боя. Тя оставя червено петно на кожата. Не можем да го пропуснем. След това нагласям пристигането ни в Миналото така, че да срещнем Чудовището най-много две минути преди да умре от естествената си смърт. Така убиваме само животни без бъдеще — такива, които никога повече няма да се чифтосат. Виждате ли колко сме *внимателни*?

— Но ако сте били тук тази сутрин, би трябвало да сте се натъкнали на *нас*, на нашето сафари! — развълнувано рече Екълс. — Как премина то? Успешно ли беше? Всички ли останахме... живи?

Травис и Лесперънс се спогледаха.

— Би се получил парадокс — каза Лесперънс. — Времето не допуска такава бърканица, в която човек да срещне сам себе си. Появи ли се такава опасност, Времето отстъпва настрана. Като самолет във въздушна яма. Усетихте ли как Машината подскочи точно преди да спрем? Тогава се разминахме със самите себе си на връщане в Бъдещето. Не видяхме нищо. Няма начин да кажем *дали* експедицията е била успешна, *дали* сме убили своето Чудовище, или всички ние — имам предвид *вас*, господин Екълс, — сме се върнали живи.

Пребледнелият Екълс се усмихна слабо.

— Стига толкова — срязва го Травис. — Всички да стават!

Бяха готови да излязат от Машината.

Джунглата бе висока, джунглата бе широка, джунглата бе целият свят, завинаги. Звуци като музика и звуци като от летящи платна изпълниха въздуха, и това се оказаха птеродактили, реещи се на огромните си сиви криле — като гигантски прилепи, плод на делириум

и среднощни кошмари. Застанал на тясната Пътека, Екълс се прицели на шега в тях.

— Прекратете! — заповяда Травис. — Спрете да си играете, дявол да го вземе! Ако пушката ви гръмне...

Екълс се изчерви.

— Къде е нашият тиранозавър?

Лесперънс си погледна часовника.

— Идва. Ще пресечем пътя му след шейсет секунди. Оглеждайте се за червената боя, за Бога. Не стреляйте, докато не ви кажем. Стойте на Пътеката. *Стойте на Пътеката!*

Тръгнаха напред в утринния ветрец.

— Странно — промърмори Екълс. — Предстоят шейсет милиона години, изборният ден е приключил. Кийт стана президент. Всички празнуват. А ето че ние сме тук, милиони години са изчезнали, не съществуват. Нещата, за които се тревожихме месеци наред, цял живот, все още не са се родили. Не са дори замислени.

— Всички да свалят предпазителите! — нареди Травис. — Екълс, стреляте пръв. Билингс е втори. Накрая Крамър.

— Ловувал съм тигър, диво прасе, бизон, слон, но Господи, *това* е истината — промълви Екълс. — Треперя като хлапе.

— А — каза Травис.

Всички спряха.

Травис вдигна ръка.

— Отпред — прошепна той. — В мъглата. Ето го. Ето го Негово кралско величество.

Джунглата бе обширна и пълна с цвърчене, шумолене, мърморене, въздишки.

Внезапно всичко това изчезна, сякаш някой бе затворил врата.

Тишина.

Гръмна гръм.

От мъглата, на стотина метра пред тях, се появи тиранозавърът.

— Мили Боже — прошепна Екълс.

— Ш-ш-ш!

Вървеше на огромни лъскави пружиниращи широко крачеци крака. Издигаше се девет метра, на половината височина на дърветата — огромен бог на злото, присвил деликатните си нокти на часовникар

до лъскавите гърди на влечуго. Задните му крака бяха бутала, хиляди килограми бяла кост наред дебели възета от мускули, покрити отгоре с бляскава люспеста кожа като бронята на страховит воин. Всяко бедро бе тон месо, слонова кост и стомана. А от огромния дишащ гръден кош стърчаха две крехки предни ръце — ръце с длани, които можеха да грабнат човек и да го разгледат като играчка. Змийската шия се извиваше, а главата — тон издялан камък — се издигаше с лекота към небето. Устата се отвори, разкривайки ограда от зъби като кинжали. Завъртяха се очи колкото щраусови яйца, изразяващи единствено глад. Затвори уста в убийствена усмивка. Затича се, тазовите му кости трошаха дървета и храсти, ноктите на краката се забиваха във влажната земя и оставяха дълбоки шест пръста следи. Тичаше с плъзгаща се балетна стъпка, невероятно балансирано и грациозно за десетте си тона. Излезе предпазливо на осветената от слънцето поляна, прекрасните му ръце на влечуго опипаха въздуха.

— Господи! — Устните на Екълс трепнаха. — Ако се пресегне, ще стигне Луната.

— Ш-ш-ш! — гневно прошепна Травис. — Още не ни е видял.

— Не може да бъде убит — спокойно постанови Екълс, сякаш не можеше да има никакви възражения. Беше претеглил наличните данни и това бе окончателното му мнение. Карабината в ръцете му бе като въздушна пушка. — Глупаво беше да дойдем тук. Невъзможно е.

— Млъкнете! — изсъска Травис.

— Кошмар.

— Обърнете се — нареди Травис. — Връщате се тихо в Машината. Ще ви върнем половината от сумата.

— Изобщо не предполагах, че ще е *толкова* голям — каза Екълс. — Грешна преценка, това е. И сега искам да изляза от играта.

— *Вижда* ни!

— Ето я червената боя на гърдите!

Гръмовният гуцер се изправи. Бронираната му плът блестеше като хиляди зелени монети, покрити със слюз и изпускащи пара. В тази слюз се гърчеха мънички гадинки и цялото тяло сякаш трептеше и се вълнуваше дори когато Чудовището не помръдваше. Издиша. Вонята на сурово месо се понесе през пустошта.

— Махнете ме оттук — каза Екълс. — Никога досега не е било така. Винаги съм бил сигурен, че ще остана жив. Имах добри водачи,

успешни експедиции, безопасност. Този път прецених погрешно. Срецам достоен противник и го признавам. Това е прекалено голям залък за мен.

— Не тичайте — каза Лесперънс. — Обърнете се. Скрийте се в Машината.

— Да. — Екълс като че ли се вцепени. Погледна краката си, сякаш за да ги накара да се раздвижат. Изстена безпомощно.

— Екълс!

Той направи няколко крачки, примигваше и се препъваше.

— Не *натам*!

Още при първото движение Чудовището се хвърли напред с ужасяващ рев. Взе стоте метра за четири секунди. Карабините рязко се вдигнаха и стреляха. Вихрушката от пастта на звяра ги потопа в миризма на слуз и стара кръв. Чудовището изрева и зъбите му проблеснаха на слънцето.

Без да поглежда назад, Екълс сляпо направи крачка към ръба на Пътеката, отпуснал безполезно карабината, слезе на земята и закрачи, без да го осъзнава, към джунглата. Краката му потънаха в зеления мъх. Краката му го движеха, чувстваше се сам и откъснат от ставащото зад гърба му.

Карабините изтрещяха отново. Гръмовният рев на гуцера заглуши изстрелите. Огромният лост на опашката се завъртя и удари странично. Дървета експлодираха в облаци от листа и клони. Чудовището протегна надолу ръцете си на бижутер, за да сграбчи хората, да ги прекърши на две, да ги смачка като боровинки, да ги напъха между зъбите и в ревящото гърло. Огромните като канари очи се снижиха до нивото на хората. Те видяха отражението си в тях. Стреляха в металните клепачи и горящите черни зеници.

Тиранозавърът рухна като каменен идол, като огромна планинска лавина. С рев се вкопчваше в дървета и ги събаряше след себе си. Изтръгна и разкъса металната Пътека. Хората се хвърлиха назад. Тялото удари земята, десетки тонове студена плът и камък. Оръжията изгърмяха. Чудовището размаха бронираната си опашка, змийската му паст потръпна и замръзна неподвижно. От гърлото му бликна фонтан кръв. Някъде вътре се спуска мехур с течности. Зловонни потоци обляха ловците. Те стояха неподвижно, целите червени и проблясващи на слънцето.

Гърмът утихна.

Джунглата бе тиха. След лавината — зелено спокойствие. След кошмара — утро.

Билингс и Крамър седнаха на пътеката и повърнаха. Травис и Лесперънс стояха с димящи пушки и псуваха люто.

Екълс лежеше по очи в Машината на времето и трепереше. По някакъв начин бе успял да се върне на Пътеката и да влезе в Машината.

Травис приближи, хвърли поглед на Екълс, взе марля от една метална кутия и се върна при седящите на Пътеката.

— Почистете.

Избърсаха кръвта от шлемовете си. И също започнаха да псуват. Чудовището лежеше като хълм от месо. От вътрешността му се чуваха въздишки и мърморене, докато отделните му части умираха, органите преставаха да работят, течностите се движеха за последен път от торбичка към вена и камера, всичко изключваше окончателно и завинаги. Беше като да стоиш до катастрофирал локомотив или парна копачка в края на работния ден — всички клапани са отпуснати или здраво стегнати. Изпукаха кости; тежестта на собствената плът, загубата на равновесие, мъртвото тегло строши тънките предни ръце, оказали се под туловището. Месото се отпусна с треперене.

Отново нещо изтрещя. Гигантски клон се отчупи от титаничния ствол на едно дърво и се стовари върху мъртвия звяр, сякаш за да го довърши окончателно.

— Ето. — Лесперънс си погледна часовника. — Точно навреме. Именно този клон трябваше да го убие. — Той погледна двамата ловци. — Искате ли снимка-трофей?

— Какво?

— Не можем да вземем трофей в Бъдещето. Тялото трябва да остане на мястото, където е умряло, за да нахрани насекоми, птици и бактерии, както би трябвало да си бъде. Всичко трябва да си остане в равновесие. Така че трупът остава. *Можем* обаче да ви снимаме застанали до него.

Двамата мъже се опитаха да помислят, но се предадоха, клатеха глави.

Оставиха се да бъдат поведени по металната Пътека. Отпуснаха се изтощени в меките кресла. Зяпаха поваленото Чудовище,

неподвижната могила, върху чиято димяща броня вече се струпваха странни, подобни на влечуги птици и златисти насекоми.

Някакъв звук ги накара да замръзнат. Екълс седеше на пода на Машината на времето и трепереше.

— Съжалявам — каза най-сетне.

— Стани! — викна му Травис.

Екълс стана.

— Излез на Пътеката — каза Травис. Беше вдигнал карабината си. — Няма да се върнеш с Машината. Оставаш тук!

Лесперънс го хвана за ръката.

— Чакай...

— Ти не се бъркай! — озъби се Травис и се освободи. — Кучият му син едва не ни уби. Но и *това* не е всичко. По дяволите, не. Виж му *обувките*! Виж ги! Избяга от Пътеката. Господи, това направо ни *съсипва*! Бог знае какво ни грози! Десетки хиляди долари обезщетения! Ние гарантираме, че никой няма да напусне Пътеката. А той го направи. Проклет глупак! Ще трябва да докладвам на властите. Може да ни отнемат разрешителните. Бог знае *какво* е сторил на Времето, на Историята!

— Спокойно, само малко се е изкалял, това е.

— Откъде можем да сме *сигурни*? — викна Травис. — Та ние нищо не знаем! Всичко това е една проклета загадка! Излизай, Екълс!

Екълс зарови в джобовете на ризата си.

— Ще платя колкото искате. Сто хиляди долара!

Травис изгледа свирепо чековата му книжка и се изплю.

— Излизай. Чудовището е до Пътеката. Пъхни ръцете си до лакти в устата му. После може да се върнеш с нас.

— Това е безумно!

— Чудовището е мъртво, лигаво копеле такова. Куршумите! Не можем да ги оставим. Няма място в Миналото; може да променят нещо. Ето ти нож. Изрежи ги!

Джунглата отново се бе изпълнила с живот, с древни шумове и птичи крясъци. Екълс бавно се обърна и загледа първобитната купчина мърша, хълма кошмари и ужас. Накрая се затътри по Пътеката като безумец.

Върна се след пет минути, трепереше; ръцете му бяха мокри и червени до лактите. Разтвори длани. И в двете имаше стоманени

куршуми. После падна. Остана да лежи на място, без да помръдне.

— Не трябваше да го караш да го прави — каза Лесперънс.

— Мислиш ли? Още е прекалено рано да се каже. — Травис побутна неподвижното тяло. — Ще оживее. Следващия път няма да иска да ходи на такъв лов. Добре — каза той и уморено даде знак на Лесперънс. — Включвай. Да се връщаме у дома.

1492. 1776. 1812.

Почистиха ръцете и лицата си. Смениха мръсните ризи и панталони. Екълс бе дошъл на себе си, но не говореше. Травис го гледа свирепо цели десет минути.

— Не ме гледайте! — изплака Екълс. — Нищо не съм направил.

— Кой знае?

— Просто скочих от Пътеката, това е. Малко кал по обувките... какво искате, да се просна на пода и да се моля ли?

— Може и да имаме нужда. Предупреждавам те, Екълс, още мога да те убия. Пушката ми е заредена.

— Не съм виновен. Нищо не съм направил!

1999. 2000. 2055.

Машината спря.

— Излизайте — каза Травис.

Помещението бе същото, каквото го бяха оставили. Но и не съвсем същото. Същият човек седеше зад същото бюро. Но и не точно същият човек седеше зад не точно същото бюро.

Травис бързо се огледа.

— Всичко наред ли е тук? — рязко попита той.

— Идеално. Добре дошли у дома!

Тревогата обаче не напусна Травис. Сякаш се мъчеше да разгледа самите атоми на въздуха, начина, по който слънчевите лъчи проникваха през единствения висок прозорец.

— Добре, Екълс, махай се. И никога вече не се връщай.

Екълс не помръдна.

— Чу ме какво казах. Какво си *зяпнал*?

Екълс стоеше и душеше въздуха — в него имаше нещо, някаква следа от вещество, но толкова лека, така слаба, че единствено слабият вик на подсъзнанието му казваше, че съществува. Цветовете — бяло, сиво, синьо, оранжево, в стената, в мебелите, в небето зад прозореца,

бяха... бяха... А и това *усещане*. Побиха го тръпки. Ръцете му трепнаха. Стоеше и всички пори на тялото му попиваха странното усещане. Някъде някой сигурно бе надул една от онези свирки, дето ги чуват единствено кучетата. Тялото му отвърщаше мълчаливо. Извън това помещение, отвъд тази стена, оттатък този човек, който не бе точно същият човек, седящ зад бюрото, което не бе точно същото бюро... се простираше цял свят от улици и хора. Що за свят бе той сега? Почти ги усещаше как се движат някъде там, отвъд стените, подобно на повлечени от сух вятър шахматни фигурки...

Веднага обаче се забелязваше рекламата върху стената — същата, която бе прочел по-рано през деня, когато бе влязъл.

Нещо в нея бе променено:

СЪФАРИ ВЪ ВРЕМИТУ АД

СЪФАРИ ВЪФ ФСЯКЪ ГУДИНА ОТ МИНАЛУТУ.
ИЗБИРЪТИ ПЛЯЧКЪТЪ.
УТКАРВЪМИ ВИ ТАМ.
УБИВЪТИ ЙЪ.

Екълс усети как се свлича в един стол. Започна трескаво да маха гъстата кал от обувките си. Вдигна с трепереща ръка буца пръст.

— Не, *не може* да бъде. Не и от толкова *малко* нещо. Не!

Набита в калта, блестяща в зелено, златно и черно, имаше пеперуда... много красива и много мъртва.

— Не и малко нещо като *това*! Не и пеперуда! — изкрещя Екълс.

Тя падна на пода — изящно създание, дребно създание, способно да наруши равновесието и да събори малките камъчета, после по-големи и по-големи камъни и канари, през всички години на Времето. На Екълс му се зави свят. Това *не би могло* да промени нещата. Убиването на една пеперуда не би могло да бъде *толкова* важно! Нали така?

Лицето му изстина. Гласът му трепереше:

— Кой... кой спечели президентските избори вчера?

Мъжът зад бюрото се изсмя.

— Шегувате ли се? Много добре знаете. Дойчър естествено! Кой друг? Не и онзи проклет женчо Кийт. Сега на власт е железен човек, на когото му стиска, за Бога! — Служителят замълча. — Какво има?

Екълс изстена. Падна на колене. Протегна треперещи пръсти към златната пеперуда.

— Не можем ли... — умолително се обърна той към света, към себе си, към служителите, към Машината, — не можем ли да я върнем *обратно*, не можем ли да я *съживим*? Не можем ли да започнем отново? Не можем ли...

Не помръдна. Зачака със стиснати очи, трепереше. Чу тежкото дишане на Травис; чу как Травис сваля карабината от рамо, сваля предпазителя, вдига оръжието.

Гръмна гръм.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.